

Pondelok 23.7. 2012 Tour de France

Vyzerá to tak, že aj v Paríži konečne začína leto. Neuveriteľné, už 3 deň je vonku slnečno a teploty sú okolo 25 stupňov. Tak to nebolo ani cez posledný víkend, kedy vrcholil Tour de France. Nemohli sme si to nechať ujsť. Vyzbrojení jedlom a pevnými nervami si tato zavesil Arlana na seba. Milla samozrejme nemohla ostať bokom a po pár minútach šliapania skončila tatovi na pleciah.

Champs Elysees boli natrieskané do posledného miesta. Sem-tam sme mali problém sa prebrať davom. Predpokladali sme, že v dlhých častiach Elyzejských polí bude menej tesno, no, zdalo sa, že je to ešte horšie. Zudia v žltých tričkách sa mačkali na seba ako sardinky. Po nejakej pol hodine zrazu zavládlo vzrušenie. Postavili sme sa na špičky. Videla som ako prešli autá s bicyklami a pred očami sa mi mihlo niečo, čo šlo veľmi rýchlo. Bola to skupinka cyklistov.

„Hm, no , na to, že tu polhodinu čakáme, ten sekundový zážitok za veľa nestál,“ prebleslo mi hlavou. Keďže okolo mali spraviť 8 kolečiek, mala som podobný zážitok viacej krát.

V telke je to určite zaujímavejšie. Milla tliekala odušu a Arlana som kojila na obrubníku. Z reproduktorov stále znelo meno Slováka Sagana. V mačkanici sme videli niekoľko slovenských zástav. Ešte fajn, že blízko bolo detské ihrisko s pieskom, kde sme sa usalašili v tieni, kým sa Milla vyšantila. Po ceste vo vlaku ešte napchala všetko ovocie, čo sme mali so sebou. A zo stanice mala ešte energiu skákať

a bežať domov. Predpokladala som, že keď príde domov, rovno odkvácne a tak aj bolo.

No, a takto to vyzerá, keď spolu všetci spíme. Zistila som, že sa dedia asi aj gény na spanie, lebo všetci spíme rovnako vytočení nosom hore. To, čo zdedili decká po tatovi je spanie s rozpaženými rukami. To by som ja nezvládla, nakoľko spávam schúlená v kľbku.

Minulý týždeň sme absolvovali 3-mesašnú poradňu. Ako obvykle ju Arlan preveal. Mám pocit, že je na pani doktorku alergický. Krevetka má 61 cm a 6,5 kg. Očkovanie zvládol (aj keď s pár dňovými hnačkami) a o 2 mesiace ideme na 3. kolo. S Millou sme stihli ortopédiu, lebo jej idú päty dovnútra. Milá pani si ju získala a Milla bola ochotná počúvať a spolupracovať. Čo sa v bežnom živote nestáva, lebo máme momentálne obdobie ignorácie a nepočúvania...

Utorok 4.9.2012 Leto končí...

Tvrďú realitu návratu do starých koľají som pocítila hneď na 2. deň po návrate do Paríža. 1500 km späť sme zvládli s nočným prespaním v Erlangene a v nedeľu po vyrážaní o 3.00 ráno sme pred obedom vynášali batožinu v sychravejšom dopoludní. Kým sme odchádzali zo Slovenska bolo asi o 10 stupňov viac ako tu. Tu to už vonia jeseňou, rána bývajú hmlisté, aj keď cez deň sa dá behať v krátkych rukávoch.

V pondelok sa Shriempie zobudil klasicky o 5.00. Naučil sa to hneď prvú noc v Štitároch, kde sme spávali na poschodí. Nedajú sa tam zatieniť okná a slniečko štekľí priamo cez šikmé sklá. Tak si zvykol nám robiť budiček v podobe Tarzaních zvukov. Znejú nadšene, s výbuchmi smiechu, a stupňujú sa mojou ignoráciou. Po siedmej vstala Milla. Ešte stále sa nevedela vynadívať na svoje novonájdené hračky. Ja som medzitým vybavoval telefonicky všetky možné dane, poistenia, návštevy u lekárov. Keďže tato v čase nášho pobytu na Slovensku vybielil všetky zásoby, naložili sme sa do auta na veľký nákup. Okrem zoznamu potravín nás čakal aj nákup nových zásob do školy. Behala som po Carrefoure s centimetrom a hľadala plastovú dózu s vrchnákom a rozmermi 26x26x6 cm. V oddelení školských potrieb som prekutrala všetky fixy, ale požadovanú značku a rozmer XL vymizol. A takto naše vyškrtávanie zoznamu pokračovalo. Kým sme sa dostali ku pokladni, Arlan zaspal v nosičke a Milla zjedla polovicu feniklu aj s cenovkou.

Po obede sme vyrazili na poštu, vyzdvihnúť Milline husle. S dlhým nosom nás pani poslala preč, lebo na preberacom papieriku bolo Slavinovo meno. Tak sme povybavovali zdravotnú poisťovňu a preplatenia účtov, zanesli sme šeky do agentúry, cez ktorú sme si našli nový byt a skončili v parku. Unavení a podaktorý aj pokakaný, sme sa vrátili pred večerou domov. Kým Milla zabávala Arlana, chytro som navarila večeru, okúpala Arlana a uložila ho spať. Večer vybavila ešte inkasá a o polnoci zaspávam ako drevo. Jediná vec, na ktorú si spomínam je, ako mi bolo dobre na Slovensku, kde toho bolo trochu menej.....

Slovensko a prázdniny

Ako obvykle prešiel čas rýchlo. Prvé dva týždne sme boli v Štitároch. Izba pod strechou bola prehriata od neustále páliaceho slnka. Cez deň teploty okolo 35 a v noci iba o pár stupňov menej. Kvôli komárom som veľmi neotvárala okno. S Millou sme spávali na manželskej posteli a Shriempieho sme odložili na deku na zem. Pri Millinom kopaní som nemala odvahu ho nechať s nami. Neraz som dostala kopanec od „cestujúcej“ priamo do oka, alebo zubov. Zaujímavé, že spadla len 2x, ale ten rachot stál za všetko. Ráno si nič nepamätala.

Dni sme pre horúčavy trávili v detskom centre s auntie Zuzkou. Milla mala každý deň 2 prosby: namaľovať nechty a hrať sa s iPadom. Zuzka si ju dokonale užila, aj keď nemala dovolenku. Milla jej to vrátila svojim túlením sa, nadšením a hlavne, chcela byť ako Auntie. Rovnaký účes, chcela sa zaujímavo obliekať, aby bola pekná ako ona... proste sme zhodnotili, že je to jej kópia. V centre, či v parku ju brala na skákacie trampolíny, spolu jedli, bláznili sa a dokonca spolu aj spali. Apropos skákanie, boli noci, kedy si tak vyskákala nohy, že som jej v noci musela dávať paracetamol. Škoda iba, že sa Mille podarilo jej očúrať novonavlečené periny, ktoré pasovali k farbe stien v jej izbe. Rozmarínovo-levanduľová. Zmákli sme ju premaľovať a upratať za jeden deň. Po večeroch, keď obaja zaspali sme

kecali a robili si masáže. Milla má stále svoju piknikovaciu mániu a deky, dečky, uteráky, utierky a iné rozložiteľné textílie rozkladala po celom dome a dvore. Zavádzala je iba Tara, čo na ňu buď skákala, alebo ju olizovala. Neraz sa jej ušiel štipanec alebo kopanec a čudujem sa, že je to chud'a zviera nevrátila, ale poslušne držala ako hluchý dvre.

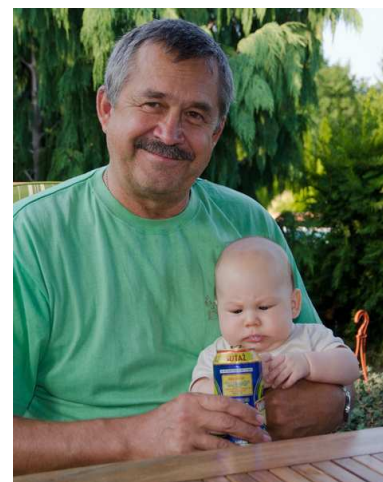

realita, alebo len také oklamanie mamy. Nevie si predstaviť, že by sme mali znovu to isté ako s Millou, ktorá odmietala jesť a ústa otvorila, len keď tato robil šašoviny.)

Mimochodom, spravila som jej krvný test s názvom FOOD DETECTIVE, na zistenie alergií na jedlo. Bolo jej treba pichnúť perovou ihličkou do prsta a odobrať kapiláru krvi, čo následne putovala do 3 rôznych roztokov. Ich premytím na konci testu ostali na testovacej miske zafarbené tie bodky – potraviny, na ktoré je alergická. Vyšla jej silná alergia na vajíčko, lepok a stredná na mliečne výrobky, pšenicu a zemiaky. Teraz už chápem, prečo

ich nikdy nechcela jesť. Uf, keby viem, tak spravím ten test už dávno dávno, keď jej len začali vyrážky na lícach a možno by sme si ušetrili toľko zbytočných škriepok a pokazenej nálady kvôli jej odmietaniu. Ale nevadí, dôležité je, že viem a pri najbližšej prehliadke, čo bude tento mesiac, poprosím pediatričku o podrobné odborné vyšetrenie.

Babina mala okrem neho plné ruky práce. Chystala Folklórne slávnosti v dedine. Dokonca s medzinárodnou účasťou. Vrcholom bol víkend hudby, tanca a klobásy, ktorý skončil trochu nešťastne, s babininou natrhnutou achilovkou. A tak zvyšok pobytu pokrývkávala a nosila Arlana na rukách, aj keď to mala zakázané. No a dedo ho dokonca vzal si zaplávať do bazéna. Ja som si medzitým stihla narobiť slivkový lekvár na parené buchty. Tato slintal cez Skype.

A po dvoch týždňoch sme sa presunuli do Branču. Mala som čo robiť, aby som napakovala auto. No, čo už, Slovensko je lacnejšie. Nekúp decku 3 páry topánok za rovnakú cenu ako 1 pár vo Francúzku. 1. týždeň mal dovolenku aj dedo, tak bola zábava. Arlana mala mamina, Millu ocino a ja som dospávala krátke noci. Alebo skoré rána, lebo na Shriempieho nezaberalo ani zatemňovanie okna. Je presný ako hodinky – 5.00: „Vstávaj mama, už chcem jesť a potom hneď kakám a potom sa chcem nosiť na rukách.“ Mille robil spoločnosť

Willi a musel byť veľmi trpezlivý, lebo Milla ho riadne organizovala. Hrali sa na vojakov, s legom, na piknik, v bazéne a každá Millina veta končila: ..., OK?“ V takejto zostave sme absolvovali aj ZOO

v Bojniciach. Na Shriempiem som vyskúšala novú nosičku. Uslintal ju, čo je znak, že je asi fajn. S Mackou som si užila posilňovňu, kam som sa dostala tak zo 6 ráz. Pajdo tam robí na recepcii a zároveň osobného trénera. Začal len teraz, pred pár mesiacmi. Zistila som, že mám po pôrode celkom dobrú kondičku a byť odlúčená od detí na 2 hodky bolo veľmi osviežujúce.

Po večeroch som varila

kečup a sušila ovocie. Z Taráňa mi dali najprv 1 bedničku hrušiek, potom jablká, potom zreli naše slivky, potom priniesla veľkú bedňu sliviek Mahulena, no a nakoniec mi nedali pokoj paradajky, ktorých bolo haba-dej. Sušička šla vkuse 2 týždne a usušila som nejakých 30 kg. Hlavu som si robila jedine z toho, ako všetko napracem do auta. Keď sme už zrejúce slivky nestíhali sušiť, bol každý deň slivkový crumble. Po 3 dňoch ho už nechcel jesť ani otec. Je fakt, že som sa cítila slivkovo vyčistená zvonku aj zvnútra a na záchod bol rad každé ráno.

Milla mala pár dobrých hlášok. Večer sa jedávalo v kuchyňo-obývačke pred TV. Najčastejšie si vypýtala na večeru slaninu a raz povedala: „*Jaj ja to milujem jesť takto v Branči slaninu s dedom a pozerat' televízor...*“ „*Dedo a k slanine chcem pivo (pena z piva)!*“

Alebo sme boli na kúpalisku na Kesove. Milla sa hrala s dievčatkom, čo jej požičalo nafukovacieho krokodíla. Keď prišla do vody bez neho, dostala otázku: „*A ty si kde dala tú krokodílu?*“ Či: „*Môžem vidieť Arlanu?*“

Na výstave Agrokomplex sa šla zblázniť za zvieratkami. Ochytila všetky, čo sa pohladkať nechali. Keď šla okolo plemenných býkov, zastala, čupla si a vykrikla (ešte šťastie, že v angličtine): „*Mami, pozri, tá krava má také dlhé bradavky!*“ Zhrnutie: rozpráva lepšie, veľa, no, a skloňovať sa naučí...

„Arlana“ si dala cez leto do tela. V Branči sme ho vážili na kuchynskej váhe a v 4. mesiacoch mal nejakých 7,5 kg. Milla mala v 1 roku 8,5. Michelinky má po celom tele a na nohách celulitídu. Som zvedavá, ako ho ohodnotí francúzska detská lekárka. Mamina mu dala ochutnať kukuričnú chrumku a keď mu ju vzala, rozplakal sa. „*Ešte počkaj, keď*

ochutnáš Borkinu kuchyňu. To len budeš plakať, keď budeš musieť odísť“, oznamovala som mu smutne.

A potom prišiel tato. Vyzeral oddýchnutý a vôbec na ňom nebolo vidno, že počas mojej absencie ho hneď po pár dňoch skolila črevná chrípka, mal zapálené oko a herpes na ústach. Tak to vyzerá, keď je chlap sám a žije na bagetách poprípade na tom, čo kto nechá, prinesie, respektíve, čo chladnička vydá.... Mal za sebou maratón v Alpách. Náročný beh v 3000 metroch nadmorskej výške. 42 kilometrov mu trvalo 6,5 hodiny a po prejení cieľovou čiarou sa rovno od vyčerpania povracal... Ale zmákol to a teraz vymýšľa, že sa dá na „Ironman-a“. Hm, radšej by sa mal dať na maratón s našimi terminátormi a to každý deň.... Zvládol by to?

Už pred príchodom mi napísal mail, kde sa ospravedlnil za tie posledné mesiace, za svoju popôrodnú depresiu, nervozitu a za to, že to nejako nezvládal. Počas tých sedem dní, čo strávil na Slovensku pred odchodom, nebol ani jeden zlý. Naozaj sa snažil a užíval si. Užíval si deti i mňa. Jediné, čo ho prekvapilo bol Arlanov budíček o 5.00. Síce som ho na to dopredu upozorňovala, ale veľmi sa tým nezaoberal. Až realita ho prefackala. Za tie 2 týždne si však zvykol a ráno sa preválí na 2 bok a Shriempieho spev ignoruje.

Jedno doobedie strávil v Stupave na pozemku. Nakoniec sme ho dali vyčistiť. Pri zemných prácach náhodou zmizli všetky stromy až na jeden – brezu, ktorá je naozaj obrovská. Počas prác sa naplnili 4 kontajnery dreva a odpadu. Normálne mám až chuť začať stavať... Aj keď stále platí zákon, že pri cintoríne, do 50 m, sa stavať môžu iba budovy spojené s pohrebnými službami. Takže nakoniec si tú živnosť na opravu náhrobných kameňov asi otvorím.

Vďaka tatovej iniciatíve sme si spravili ministretávku z gympla. Ľuba Tináková, Katka Lohyňová a my dvaja, spolu so 6 deťmi v približne rovnakého veku. My sme vegetovali okolo stola plného dobrôt u Ľuby na dvore a decká sa zabavili po svojom. Skúšala som si pripomenúť, čo sme spolu zažili a aké boli.

Ľuba, v mojej pamäti zbrklá, priateľská...a teraz tu bola predo mnou ako starostlivá mama, ktorá sa milo prihovárala deťom a nestratila nič zo svojho optimizmu. Prišlo mi až smiešne, ako sme sa spolu triasli na písomky z dejepisného semináru, keď teraz z tej všetkej námahy nič nie je... A Katka, elegantná a distingovaná, no tak na mňa pôsobila vždy. Jej Emka akoby jej z oka vypadla. Za pár rokov si ľudia budú myslieť, že sú sestry. Poriadne sme sa nasmiali na zážitkoch a spomienkach, sem-tam padlo: „A vedeli ste, že....“, kedy sme všetci stíchli a napáli uši, aby sme sa dozvedeli nejakú pikošku o bývalých spoludráčoch školských lavíc.

Piatok 7.10. 2012 ... škola začína

Už v utorok sme boli na obhliadku francúzskej škôlky, aby sme si popozerali priestory a spoznali sa s jej učiteľkami. Christine a Caroline, panie okolo 45 rokov, milé a ochotné s Millou hovoriť po anglicky. Nie, nech hovoria francúzsky, musí sa naučiť. Trochu ma zarazila spálňa pozostávajúca s postelí. Vlastne len látky obtiahnutej na kovovej konštrukcii s nožičkami. „Nespadnú z nej?“ pýtalo sa nemálo rodičov. Učiteľky sa len milo usmievali a pokrútili hlavou. Vo veľkej taške som jej priniesla: plachtu, vankúš, prikrývku, podbradník, zásteru, vreckovky, vlhčené obrúsky, náhradné oblečenie a iné veci zo zoznamu. Súkromná škôlka nielen že stojí kopec peňazí, ale dieťa má všetko svoje. 2 dni 150 Euro mesačne. Plus 7,20 za 1 obed.

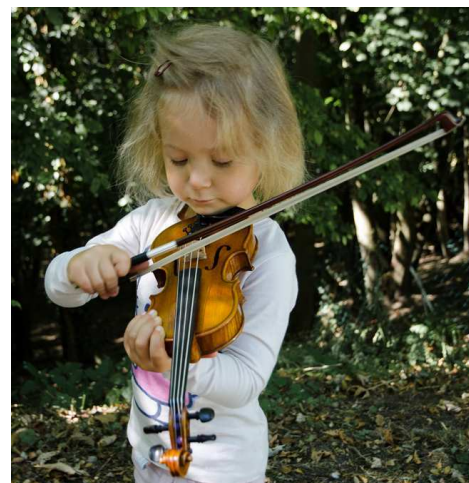
A prišiel deň D, štvrtok 6.9.. Ako naschvál vstal Arlan pred piatou a ja som bola o pol siedmej tak unavená, že som iba na chvíľu zavrela oči a po ich otvorení bolo osem preč. Zaspali sme. Rýchlosťou šípu sme obliekli deti, nachystali raňajky a o 8.30 sme kráčali po ulici do centra mesta. Neviem, či bol nervózny aj tato, no, mne zvieralo hrdlo. „Ako to zvládne? Nebude plakať? Dajú jej niečo piť? Ak nedajú, mám so sebou jej fľašu?“

Christine nás privítala pri dverách a tato jej dobrovoľne na silu odovzdal svoj poklad. Zdalo sa mi to, že som videla niečo trblietavé v jeho očiach? Milla sa poobzerala po triede, zbadala Tatianu, kamošku z Carrot Cake klubu a ignorovala 3 deti, ktoré revali, akoby ich drali z kože. Moju fľašu mi učiteľka vrátila ako nepotrebnú a prezuvky dala späť do tašky. U nich sa neprezúva, čo ma dosť irituje, lebo Milline potivé nohy budú ako v bazéne po celom dni. Hlavne v zime z čizmách. Hm, ale sme vo Francúzsku, tak som nič nepovedala. 1. deň sme sa dohodli, že po ňu prídem na obed a odfrčala som domov, aby som stihla navariť. Pred 12.00 som vybehla kopec znova. Milla sa usmievala, ukázala mi, kde na dvore behali a viac nič nepovedala. Nech som sa pokúšala z nej vydolovať hocičo, s krikom povedala, že sa jej nemám pýtať, lebo mi o škôlke nič nepovie. Tak to bolo celý deň, všetko hovorila s krikom, bez rozčúlenia. Usúdila som, že je to asi adaptácia na 23 detí. Toľko ich v triede je.

Dnes sme mali 1. orientačný deň v americkej škôlke – Busy bees. Dostali sme lajster inštrukcií, ktoré treba dodržiavať. Typu: Miestnosť otvárajú 9.15 a zatvárajú 9.20, kto príde neskôr, má smolu. Na záchod treba ísť pred vstúpením do škôlky. Atd. Miestnosť bola plná prevažne amerických rodičov sediacich na detských stoličkách. Deti sa hrali a rodičia si zapisovali extra inštrukcie. Treba uznať, že Jane a Helen, ktoré túto prácu robia už cez 10 rokov, majú výborný systém a vedia ako s deťmi. Od budúceho týždňa začínajú s písmenkom „O“ a cez víkendy bude rodič s dieťaťom pracovať na domácej úlohe. Raz za ¼ roka je rodič zodpovedný za zabezpečenie desiaty pre všetky deti. Niečo zdravé. Na pitie buď mlieko alebo vodu. Na jedenie ovocie, zeleniny alebo niečo iné zdravého charakteru. Výnimky sú na narodeniny, vtedy môže byť niečo sladké. Posledná strana inštrukcií boli poplatky. 2 rána po 3 hodiny v týždni 160 Euro mesačne.

Okrem toho nám prišli Milline husle. Veľkosť 1/16 je skutočne miniatúrna, no tá sa na hranie neskutočne teší. Suzuki metóda, ktorou sa bude učiť, je hravá, nenásilná a v tomto veku zameraná na učenia sa z počutia. Zajtra má 1 skupinovú hodinu a v pondelky o 17.00 bude mávať individuálnu polhodinu s učiteľkou. Došlé husle boli nič moc, hneď na 1. pohľad. Večer som sa ich snažila naladiť za pomoci elektrickej ladičky. Až som sa potila. Dokonca ani internetové video návody nepomohli. Tato medzitým šúchal vlasy sláku kolofónom. Objedнала som ich od nemeckého dodávateľa, ale pán v obchode, kam som ich hneď zanesla na naladenie mi povedal, že to je „olala, Čína“. Nech ich ladil, tak ich ladil, lepší ako vrzúkajúci tón nevydali.

A tak ich dnes posielam späť do Nemecka a poobedie idem požičať husle z požičovne za 17 Euro na mesiac plus ich poistenie. Sú nádherné. Nové stáli neviem koľko, no, ako použité ich predávajú za 550 Euro. Tetuška Mille ukázala, ako sláčik chodí spať a ako ho pred hraním treba zobudiť. Večer potom hrala babke do telefónu. V Branči sa išli popukať od smiechu...

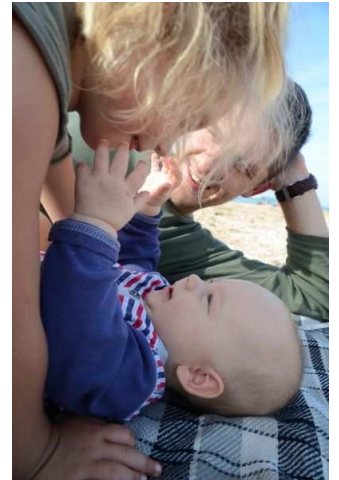
Pondelok 10.9. 2012 Ja nechcem ísť do škôlky

Ani neviem, čo mám robiť. Arlan spí. Stihla som poupratovať celý byt, navariť, porobiť nejaké potrebné blbosti. Ale aj tak celý čas myslím na Millu. Predpokladám, že ju nájdem niekde medzi svojimi hračkami sa hrať. Pozrie na mňa a usmeje sa... Ráno sa zobudila s tým, že nechce ísť do škôlky. Prvýkrát šla na celý deň. Aj obedovať, aj tam spať. Uf. Tvrdý je ten život. Bolo mi jej ľúto. Tato ju naložil na plecيا, zobrala si plyšového delfína a hor sa. Vrazil, že ju musela držať učiteľka, aby neutekala za ním. Viem si predstaviť, ako mu asi bolo. Už volal 2x, aby sa uistil, že nevolali zo škôlky, že sa jej niečo stalo. Vyzdvihnem ju 16.10. Už od obeda mám nachystaný sendvič so šunkou a rajčinky, ak by nejedla obed... Dúfam, že sa rovno nerozrejem, keď ju stisnem v náručí. Potom sa ide rovno na husle, aj keď neviem, či bude vôbec vladať.

S Arlanom bolo fajn. Spievali sme, tancovali, hrali sa. Budem sa musieť znovu naučiť, aké je to byť len s takým malým bábom. Túto noc spal 7,5 hodiny bez prestávky. Včerajší výlet k oceánu ho zmoril. Je fakt, že k tomu prispela aj Milla, čo ho zakaždým, keď zaspal, vzbudila. Boli sme čo najbližšie od Paríža a zdalo sa, že všetci mali rovnaký cieľ. Nájsť miesto na parkovanie bola riadna fuška a tato si zanaďoval, aj jaj jaj. Milla zobrala na pláži sieťku a lovila všetko, čo sa dalo uloviť. Mŕtve medúzy a kraby, mušle a aj nejaké tie krevetky (ešte živé) jej tato

pomohol chytiť. Keď sa zabávala sama, tak sme sa so Slávinom besnili na deke sami, alebo aj s Arlanom. Bolo príjemne teplo a asi to bola naša rozlúčka s letom.

Streda 19.9. 2012 Ešte stále nechcem ísť do škôlky

Srdcervúci rev počas cesty do škôlky neprechádza. V Busy bees sa dá, tam síce zaľnúka, ale hneď sa hrdie medzi deti. Tento týždeň preberajú písmeno „O“. Takže Millu sem tam počuť ako niečo vyspevuje o oranžovom pomaranči Oskarovi. V utorok sme mali na starosti desiatu. Musí byť zdravá, žiadne sladkosti alebo džúsy. Tak sme napiekli syrové tyčinky so semienkami a kúpili magnéziovo-vápenitú vodu.

Vo francúzskej škôlke je to horšie. Na včerašom rodičovskom združení, kedy som sa dozvedela fakty typu:

- deťom sa nič na pitie a jedenie celý deň neponúka. Napiť sa môžu na obed. Inak by potrebovali stále na záchod a to je pri 23 deťoch náročné (učiteľka pritom jasne vzdychla, aby to všetci rodičia pochopili). Takže Milla nič nepije od 8.00 do 16.15 s výnimkou 30 minútového obedu. Neverím, že dokáže rýchlo niečo zjesť, lebo doma jej mal porcie trvať aj 1 hodinu. A čo ešte sa stihnúť napiť. Keď po ňu prídem, stiahne fľašu za pár minút. Samozrejme, že to jej tvrdej stolici veľmi nepridá.
- deti si celý deň neumývajú ruky, s výnimkou ráno o 10.00. Ani pred obedom, ani po obede. Učiteľka prevrátila oči, aby všetci rodičia pochopili, že je nemožné deti ustrážiť, lebo by sa hrali s vodou. Tak to poriešili takto. Väčšina rodičov vyzerala nešokovaná a mne skoro vyliezli oči z jamôk. Stačí, aby prišlo sychravé počasie a budú si predávať jednu chorobu po druhej. Ale asi je to súčasťou francúzskej otužovaco-chorobnej imunity.
- Všetky deti nosia zástery s dlhými rukávami, aby sa nezašpinili. Dobrá myšlienka. Hneď som jej jednu ušila. Dvojfarebnú, ružovo-katarínkovú, hádam sa jej bude chodiť do školy s väčšou radosťou. Dala som si na nej fakt záležať a vyzerá ako z detského časopisu. Na veľkom vaku má vyšité ešte aj svoje meno.

V pondelok sme absolvovali 3,5-ročnú prehliadku s Millou. Arlan poslušne žužľal nejakú hračku a Milla spolupracovala. Hneď po spýtaní sa, som vyložila alergický test a v krátkosti lekáre popísala, čo ukázal. Vyzerala dosť našťavaná. Spustila prednášku o tom, ako jej môžem ublížiť, ak jej z jedálničky vynechám vajcia a mliečne produkty. Evidentne nechcela počúvať, že mliečne produkty má, len v bezlaktózovej forme a vajíčka odmieta tak, či tak. Stihla povedať aj to, že si žiadne vyrážky na lícach predtým nevšimla, takže to potom nič nie je. A takýmto testom sa nedá veriť. Hm, ťažko sa jej vysvetľovalo, že keď bola na diéte, tak jej vyrážky ustúpili a lepšie sa jej chodilo na záchod. V každom prípade si ju prezrela a pre „istotu“ nám napísala lístok do laboratória na odber krvi a zistenie protilátok na vaječný bielok, pšenicu a mlieko (netuším, či to bude na bielkovinu alebo laktózu). Druhýkrát ma sprdla, keď som jej povedala, že som s Millou bola na kontrolu chodidiel. Nebol to ortopéd, s ktorým spolupracuje, ale iný, čo mi odporučila Monica (jej to odporučila jej pediatrička). Bolo mi nepríjemne, keď mi hovorila, že nabudúce mám prísť najprv za ňou a vypýtať si overený zdroj a mám jej dôverovať. NO, nevadí, zvyšok bol fajn. Milla narástla 5 cm na 101 cm a má cez 14 kg. Heuréka!

Dnes statočne zvládla odber krvi zo žily. Plakala iba preto, že jej pani zacvikla kožu sťahovacou gumou. 2 hod'ky predtým som jej nalepila náplasť Emla a nemala nič cítiť, čo aj tak bolo. Je na seba hrdá. Uvidíme aké budú výsledky.

Arlan sa začal sám bez plánovania prikrmovať. V nedeľu ma hypnotizoval, keď som jedla hrušku a nakoniec z nej ¼ odcucal. A keď obedujeme, vždy mu dám pár kukuričných chrumiek, inak mliaska a pomrknáva. Sám si ich pchá do ústičiek a je spokojný. A ten bodrel okolo si snažím nevšimáť. Bože, kiež by Arlan chcel normálne jesť, nie ako Milla....

Piatok 28.9. 2012 Sťahovanie sa blíži

„Dám vám vedieť, kedy sa budete môcť presťahovať. Ale myslím, že víkend by mal byť v pohode,“ povedal pán, ktorý nás má na starosti a mal dohodnúť deň, kedy sa budeme môcť presťahovať. Nakoniec sme spojili príjemné s užitočným a mamine sme na poslednú chvíľu na 50-ku dali darček vo forme „pod' do Paríža, pomôžeš pri sťahovaní“. Naši naklusali a ja som márne čakala na potvrdenie termínu na sťahovanie. Medzitým som už prehlásila potrebné údaje vo všetkých inštitúciách, vybavila prenos linky a internetu, volala kvôli elektrike, dala poistiť nový byt...len som nevedela, či sťahovku stihneme. No, a vo štvrtok pán zavolať, že v sobotu môžeme prebrať byť. Síce neuprataný, ale môžeme. Ako ale zohnať sťahovacie auto. V 4 požičovniach v Saint Germain bolo všetko vybookované a nakoniec som našla auto vo Versaille. Tato bude nadšený, že bude treba ísť až tam.

Medzitým sme sa dali do práce. Okná vydrhnuté, koberce vykartáčované, ocino namaľoval steny a dnes som začala baliť do kartónov. Ani som nevedela, že máme toľko vecí. A to vyhadzujem všetko, čo sa dá. Už mi zostáva iba kuchyňa a obývačka na zbalenie a potom vydrhnúť celý byt.

Arlan posledné noci nepokojne spí, tak toho veľa nenaspím. Milla má svoje dni, kedy je veľmi náladová, neposlúcha, ignoruje. Učiteľka vo francúzskej škôlke mi navrhla, aby som ju na obed brávala domov a potom priniesla, lebo Milla odmieta v jedálni jesť. „Nič nové,“ pomyslela som, si. Aj by som ju brala domov, tak by som denne zabila 3,5 hodiny chodením hore dolu. Práve v tých časoch, kedy je Arlan hore. Nie. Skúsime, či sa niečo zmení. Stále má ráno záchvaty plaču a učiteľka ju musí doslova odo mňa odtrhnúť. Včera pomohlo, keď mi povedala, čo budú cez deň robiť a ja som to Mille tlmočila. Plakala trochu menej. Tak uvidíme.

V Busy bees mi ponúkli o 1 deň navyše – v stredu, kedy sú staršie deti, ale keďže je Milla šikovná, tak by do skupiny zapadla. Tak mám dilemu, či ju dať aj na 3 hodiny v stredu. Asi sa na to budem musieť vyspať a modliť sa. Príde mi ako uzlík nervov. Aj husle odmieta. Predvčerom odmietla obed. Následne ho natrela na okno (kým som kojila Arlanu). Neskôr som ju našla v kúpeľni ako je papier a zapíja ho šampónom. To som stratila nervy už aj ja, zobrala varechu a jednu riadnu jej dala na zadok. Po týchto dňoch, kedy tak vyvádza mám pocit, že som tá najneschopnejšia matka na svete.